

ספורי הזוהר

בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

מְלֻקֵט מִכָּל סִפְרֵי הַזּוֹהַר הַקּוֹדֶשׁ
לְתַנְאֵי הָאֱלוּפֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זַע"א

אור הזוהר - ספורי הזוהר גליון 661

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

להפצה בחינם ולתרומות: 0527651911

חמורו של רבי פנחס בן יאיר

(זוהר שמיני ל"ו ע"א ול"ז ע"א)

"כל ימי חייו", שלא תראה קשת בימיך כמו
לאביך. ועל זה - "וראה בטוב ירושלים כל
ימי חייו". "וראה בנים לבניך", יראי חטא,
חסידים, קדושים. אז - "שלוש על ישראל". מה
זה "שלוש על ישראל"? אלא כמי שאומר:
שלוש על ראש המלך, שלא יחסר כל. כך "שלוש
על ישראל", בזמן שצדיקים ימצאו בעולם.

פתח רבי אלעזר ואמר (משלי יז) "עטרת זקנים
בני בנים ותפארת בנים אבותם". "בנים"
- הרי בארנו. "בני בנים" - אלו שאר כתרי
המלך, כמו שנאמר (ישעיה יד) "וכל בניך למודי
ה'". וכתוב (איכה ד) "בני ציון היקרים", כמו
שנאמר "ותפארת בנים אבותם". אין מתעטרים
הבנים אלא באבות. מכאן למדנו שבנים לא
מתעטרים ולא משקים מהשקית הנחל, אלא
בזמן שהאבות מתעטרים ומברכים. זהו שכתוב
"ותפארת בנים אבותם".

עד שהיו הולכים, הגיע זמן תפלה. ירדו
והתפללו. בעוד שהיו מתפללים, נכרך
נחש אחד ברגלי חמורו של רבי פנחס. בעט
(נכה) וגעה פעמים. אחר שסימו את התפלה,
אמר רבי פנחס: ודאי צער הוא לבהמה שלי,

רבי אלעזר היה הולך בדרך. מצא את רבי
פנחס בן יאיר שהיה בא. געה חמורו.
אמר רבי פנחס, ודאי במשקל (בקול) שמחת
החמור אני רואה שפנים חדשות ימצאו פה.
כיון שיצא מאחר ענפי ההר, ראה את רבי
אלעזר שהיה בא. אמר, ודאי משקל (קול)
השמחה נשלים. ירד רבי אלעזר אליו ונשק לו.
אמר לו, אם צורת הדרך האחת אליך, נלך
ונתחבר כאחד. ואם לא, קח את דרכך ולך. אמר
לו, ודי שכנגדך אני הולך, כיון שמצאתי אותך,
אלך אחריו ונתחבר כאחד.

פתח רבי פנחס ואמר, (תהלים קכח) "יברכה ה'
מציון וראה בטוב וגו'". "יברכה ה'
מציון", מה הטעם "מציון"? משום שהרי משם
יוצאות ברכות להשתתף (להמצא). זהו שכתוב,
"כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם".
ומשום כך, "יברכה ה' מציון", שהרי משם
יוצאות ברכות לכל. "וראה בטוב ירושלים",
שבגלל ציון ירושלים מתברכת. שכיון שציון
התמלא בברכות, אז ירושלים מתברכת,
ונמצאים בה רחמים. וכשירושלים מתברכת,
כל העם מתברך.

שְׁהָרֵי הַיּוֹם הַזֶּה הַקְדָּמָתִי, וְהֵייתִי מֵרַחֵשׁ בַּתּוֹרָה, וְהַעֲבִיר אוֹתִי בְּמָקוֹם שְׁשׂוּרָה לְכָל־יָד, וְעַכְשָׁו מְצַעְרִים אוֹתוֹ. קָמוּ וּרְאוּ נָחֵשׁ אֶחָד קָשׁוּר עַל רַגְלָיו. אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס: נָחֵשׁ נָחֵשׁ, לֵךְ וְסוֹבֵב (וְצַדִּד) אֶת קֶשְׁרָךְ בְּמִדְרוֹן הַחֹר. בֵּינַתִּים נָשַׁר הַנָּחֵשׁ וְנִפְּל חֲתִיכוֹת חֲתִיכוֹת.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּמָה כָּל כֶּף מְדַקְדֵּק הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּצַדִּיקִים? אָמַר לוֹ, וְדַאי שְׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַקְדֵּק עִם הַצַּדִּיקִים וְשׁוֹמֵר אוֹתָם, וְרוֹצֵה לְהוֹסִיף לָהֶם קִדְשָׁה עַל קִדְשָׁתָם, וְעַכְשָׁו הַחֲמוּר הַזֶּה, שֶׁלֹּא שָׁמַר אֶת הַקְדְּשָׁה שְׁלִי, הוּא הַצַּטְעַר. וְהַנָּחֵשׁ הַזֶּה הָיָה שְׁלִיחַ, וְכַמָּה שְׁלִיחִים יֵשׁ לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבְכָל־מָה הוּא עוֹשֶׂה אֶת שְׁלִיחוֹתוֹ, וְאֶפְלוּ בַחֲיוֹת הַשָּׂדֶה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (וַיִּקְרָא כו) "וְהַשְׁלַחְתִּי בְכֶם אֶת חַיַּת הַשָּׂדֶה וְשִׁכְלָה אֶתְכֶם". וְאֶפְלוּ בְיַד גּוֹי, זֶהוּ שְׁכָתוּב (דְּבָרִים כח) "יִשָּׂא ה' עִלְיָךְ גּוֹי מֵרַחֵק מִקְצֵה הָאָרֶץ".

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּבְיַד יִשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה שְׁלִיחוֹת? אָמַר לוֹ, כֵּן, כְּמוֹ רָשָׁע בְּיַד צַדִּיק. אָבֵל רָשָׁע בְּיַד יִשְׂרָאֵל רָשָׁע אַחֵר, לֹא עוֹשֶׂה בּוֹ

שְׁלִיחוֹת, אֲלֹא בְזִמְן שְׁאִינוּ מְכוּן בּוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת כא) "וְאֲשֶׁר לֹא צָדָה וְהֶאֱלֵהִים אָנָּה לְיָדוֹ". "וְאֲשֶׁר לֹא צָדָה" דְּוָקָא, שֶׁלֹּא לְהַרְגֵּי אוֹתוֹ. זֶה "וְהֶאֱלֵהִים אָנָּה לְיָדוֹ", כְּדִי לְהַעֲנִישׁ אֶת שְׁנֵיהֶם.

מִשָּׁל לְבָנֵי אָדָם שְׁחָטְאוּ לְמֶלֶךְ. הַתְּעוֹרֵר הַשׁוֹטֵר אֲלֵיהֶם לְתַפֵּשׁ אוֹתָם וְלְהַעֲנִישׁ אוֹתָם, לְאוֹתָם שְׁחָטְאוּ לְמֶלֶךְ. קָם חָכֵם אֶחָד מֵהֶם וְהִתְעַרַב עִם בְּנֵי הַשׁוֹטֵר. הָרִים הַשׁוֹטֵר אֶת עֵינָיו וְרָאָה אוֹתוֹ. אָמַר לוֹ, מִי נָתַן אוֹתְךָ בֵּינֵינוּ? וְהָרִי אֵינְךָ מֵאוֹתָם שְׁחָטְאוּ לְמֶלֶךְ. הָרִי אֶתְּךָ תַעֲנֵשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה! לְקַחוּ אוֹתוֹ וְהַרְגוּ אוֹתוֹ.

כֶּךְ יִשְׂרָאֵל בָּאִים מִצַּד הַיָּמִין, וְלֹא נִדְבְּקוּ בְּשִׂמְאֵל, וְלֹא הִתְעַרְבוּ עִמּוֹ לְעוֹלָמִים. וְכִשְׁהֵם גּוֹרְמִים בְּעוֹנוֹתֵיהֶם שְׁנִכְנַע הַיָּמִין, וְהַשִּׂמְאֵל מִתְעוֹרֵר וְכָל אוֹתָם שְׁבָאִים מִצַּדוֹ - אִם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עוֹמֵד לְהִתְעַרַב עִמָּם, הֵם מְכִירִים אוֹתוֹ וְאוֹמְרִים לוֹ: אֵינְךָ מֵאוֹתָם שְׁבָאִים מִצַּד הַיָּמִין, שְׁנִכְנַע מִהַעוֹנוֹת שְׁלָהֶם, וְאֵינְךָ מֵאוֹתָם שְׁחָטְאוּ לְמֶלֶךְ, מִי נָתַן אוֹתְךָ אֶצְלָנוּ? נִמְצָא שֶׁהוּא נֶעְנֵשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה. וְשִׁלְמָה הַמֶּלֶךְ צוּחַ כְּנֻגָדָם וְאוֹמֵר (קֵהֶלֶת ח) "עַתָּה אֲשֶׁר שָׁלַט הָאָדָם בְּאָדָם לָרַע לוֹ". לָרַע לוֹ וְדַאי, מִכִּיּוֹן שְׁאִינוּ שְׁלִיחַ הַמֶּלֶךְ, וְלֹא בָּא מֵאוֹתוֹ הַצַּד.

